

Dragi doktore !

Cijenjeni prijatelju !

Već dugo se spremam, da Vam se opet javim sa nekoliko redi, ali me uvijek drugi, službeni poslovi zadržavaju, koji se moraju svršiti. Nedavno bio je ovdje jedan g. iz Zgb-a, koji mi je napomenuo, da se Gipsoteka preuredjuje. Razumijem, da imate pri tome pune ruke posla. I mi smo ovdje punom parom zaposleni sa pripremama za našu malu Galeriju kao nastavak one, koju je muzej svojedobno otvorio u jeseni g. 1939. Ona kula, u kojoj je bila galerija opet je uspostavljena i pod krovom, ali će kasnije poslužiti drugoj svrsi, dok će nova naša Galerija dobiti prostorije u jednoj lijepoj i vrlo podesnoj prostorijski bolje reći baroknoj zgradi u blizini muzeja, na onom malom intimnom trgu pred ulazom u Stari Grad. - Ja uostalom radim sve, što se u muzeju treba. I administraciju, i manje konzervatorske popravke, i biblioteku, pa arkiv itd. Imam cijeli dan na pretek posla. - Tako mi u tome radi prolaze dani. Ali ipak mi je teško. - Dragina molba za moj otpust odbijena je kod M. znači, da ću morati do kraja kolovoza otslužiti svoj rok. I mojima u Zgbu je jako teško, a ja im nemogu ničim i nikako pomoći. Danas mi javila sestra, da mora seliti iz stana. Možete si misliti kako je desperatna. - Neznam, da li bi se dalo još nešto poduzeti zbog mene, ili će biti najbolje, da sve prodje. G.F. mi doduše obećaje, da će me zadržati ovdje na radu, ali se pita, da li će to uopće biti moguće, tim više jer sam samo čovjek II. klase, odnosno nikakav čovjek, već vazduh.



Danas mi je osobito teško, pa se stoga razgovaram s Vama, jer Vas smatram prvim mojim dobrotvorom u našoj novoj Jugoslaviji, a to nemogu zaboraviti. Hvala Vam još jednoć za Vašu dobrotu.

Šteta što nemožete jednoga dana ovamo.

Kako Vaša mil.gdja supruga ? Ovih dana javio nam se g. dr. Buntak službeno, pa se je i mene posebno sjetio.

Biti će mi jako drago, ako mi se i Vi javite kojom karzicom, jer me Vaše vijesti sjećaju na vremena, kada nisam živio u stalnoj duševnoj depresiji.

Izručite, molim, mil.gdji suprugii moje rukuljube, a dr. Buntaku ako ga vidite, moje pozdrave. Vas pako, dragi doktore, mnogo srdačno pozdravlja Vaš Vam vrlo odani

*A. E. Rudić*

3. III. 1947.



Dragi doktore !

Cijenjeni prijatelju !

Već dugo se spremam, da Vam se opet javim sa nekoliko ređi, ali me uvijek drugi, službeni poslovi zadržavaju, koji se moraju svršiti. Nedavno bio je ovdje jedan g. iz Zgb-a, koji mi je napomenuo, da se Gipsoteka preuredjuje. Razumijem, da imate pri tome pune ruke posla. I mi smo ovdje punom parom zaposleni sa pripremama za našu malu Galeriju kao nastavak one, koju je muzej svojedobno otvorio u jesini g. 1939. Ona kula, u kojoj je bila galerija opet je uspostavljena i pod krovom, ali će kasnije poslužiti drugoj svrsi, dok će nova naša Galerija dobiti prostorije u jednoj lijepoj i vrlo podesnoj prostoriji bolje reći baroknoj zgradi u blizini muzeja, na onom malom intimnom trgu pred ulazom u Stari Grad. - Ja uostalom radim sve, što se u muzeju treba. I administraciju, i manje konzervatorske popravke, i bibliotaku, pa arhiv itd. Imam cijeli dan na pretek posla. - Tako mi u tome radi prolaze dani. Ali ipak mi je teško. - Dragina molba za moj otpust odbijena je kod M. znači, da ću morati do kraja kolovoza otslužiti svoj rok. I mojima u Zgbu je jako teško, a ja im nemogu ničim i nikako pomoći. Danas mi javila sestra, da mora seliti iz stana. Možete si misliti kako je desperatna. - Neznam, da li bi se dalo još nešto poduzeti zbog mene, ili će biti najbolje, da sve prodje. G.F. mi doduše obećaje, da će me zadržati ovdje na radu, ali se pita, da li će to uopće biti moguće, tim više jer sam samo čovjek II. klase, odnosno nikakav čovjek, već vazduh.



Danas mi je osobito teško, pa se stoga razgovaram s Vama, jer Vas smatram prvim mojim dobrotvorom u našoj novoj Jugoslaviji, a to nemogu zaboraviti. Hvala Vam još jednoć za Vašu dobrotu.

Štašta što nemožete jednoga dana ovamo.

Kako Vaša mil.gdja supruga? Ovih dana javio nam se g. dr. Buntak službeno, pa se je i mene posebno sjetio.

Biti će mi jako drago, ako mi se i Vi javite kojom karzicom, jer me Vaše vijesti sjećaju na vremena, kada nisam živio u stalnoj duševnoj depresiji.

Izručite, molim, mil.gdji supruzi moje rukuljube, a dr. Buntaku ako ga vidite, moje pozdrave. Vas pako, dragi doktore, mnogo srdačno pozdravlja Vaš Vam vrlo odani

*A. E. Buntak*

3. III. 1947.